

[Alsing Andersen.]

paa Forhaand søger at indprente Offentligheden den Opfattelse, at det hele vil ende i en Fiasko. Noget særlig varmt Ønske om, at en saadan Konference vil føre til et heldigt Resultat, kan jeg ikke se saadanne Udtalelser som Udtryk for. Men hvis det nu skulde ske, at den internationale Afrustningskonference faar et mindre heldigt Resultat, vil jeg allerede nu fastslaa, at da skyldes dette ene og alene, at de konservative og nationalistiske Partier i de afgørende Lande endnu har alt for megen Indflydelse, at med andre Ord Meningsfællerne af det konservative Parti her i Landet endnu spiller for stor en Rolle i den internationale Politik. Dette kan vi roligt fastslaa. Langt ind i konservative Kredse ser man, vil jeg hævde, med ikke udelt Glæde paa de Valgsejre, der nu og da kan noteres af nationalistiske og konservative Partier i de forskellige Lande. Jeg vil hævde, at man langt ind i konservative Kredse her i Landet og i de andre smaa Lande føler, at den socialistiske Arbejderklassen og det virkelig fredsvenlige liberale og radikale Demokratis stadig stigende Indflydelse paa den internationale Politik er en afgørende Faktor for, at det Ønske, som det konservative Partis Repræsentanter har udtrykt i Betænkningen, overhovedet kan gaa i Opfyldelse. Konservative Vælgere her i Landet og i andre smaa Lande er med andre Ord i den paradoksale Stilling, at de i deres inderste Hjerte, eller naar de gaar ind i deres Lønhammer, som det ærede Medlem Hr. Pürschel talte om, maa bede til de højere Magter om, at det konservative Partis Meningsfæller maa lide et eftertrykkeligt Nederlag i de store Lande, og at de Partier, som de bekæmper her i Landet, maa vinde øget Indflydelse paa den internationale Politik. Det er en paradoksal Stilling for konservative Vælgere, og det er højst sandsynligt, at denne ejendommelige Stilling er en af Aarsagerne til det konservative Partis stadig svindende Indflydelse paa dansk Politik.

Men efter at det konservative Parti alt-saa har erklæret sin Kærlighed til Folkeforbundet i disse Linier i Betænkningen, vender det sig med Voldsomhed — som ogsaa de paagældende Talere har gjort her i disse Dage — mod den isolerede Afrustning, ja, jeg kan næsten sige: mod enhver Nedrustningsbestræbelse af afgørende Betydning, som der tages Initiativ til indenfor vort Lands Grænser. Og man gør det ud fra den Betragtning, som vi ogsaa for nylig har hørt udtrykt af det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn

Kraft, og som vi har hørt meget stærkt udtrykt af det ærede Medlem Hr. Pürschel, at hvis vi gaar til Gennemførelsen af et Forslag paa Linie med Regeringsforslaget, sætter vi os i en lavere Rangklasse blandt Nationerne, og saa svigter vi den internationale Solidaritet.

Det er navnlig disse Paastande, jeg gerne vilde gøre et Par Bemærkninger om. Det er jo meget alvorlige Indvendinger, meget alvorlige Bebrejdelser, der fra det konservative Partis Side her rettes mod de demokratiske Partier her i Landet, en Bebrejdelse, tør jeg vel sige, som rækker ud over de to nuværende Regeringspartier. Jeg tror dog ikke, at der er saa forfærdelig mange her i Landet, der lader sig skuffe af disse voldsomme Taler, som vi hører fra konservativ Side. Jeg tror, at Befolkningen, naar den er kommet over det første Chok, som saadanne Taler kan indgive den, ganske nøgternt vil tænke over Sagen og stille sig selv og det konservative Parti det Spørgsmaal: Hvilken Rangklasse befinder vi os i Øjeblikket i som Militærstat efter Militærordningen af 1922, som bl. a. det konservative Parti har Ansvaret for? Og hvilke internationale Solidaritetspligter er det, vi efter Ordningen af 1922, ganske særligt med den Mangel paa Flaade, som Danmark i Øjeblikket har, er i Stand til at opfylde udover rent politimæssige Opgaver?

Nu har jeg ganske vist i disse Dage fra konservativ Side hørt, at man er egentlig helt godt tilfreds, f. Eks. med den danske Hær. Jeg har hørt Taler her, om hvilke jeg maa sige, at jeg synes, den højtærede Udenrigsminister har Ret, og Udvalgets ærede Ordfører har Ret, naar de har sagt, at disse Taler er holdt efter Manuskript fra før 1914. Og for at bruge et Udtryk, som er meget yndet fra konservativ Side, maa jeg sige, at den legende Lethed, hvormed de betragter Danmarks Opgaver i en vanskelig verdenspolitisk, krigsmæssig Situation, sandelig i høj Grad fortjener den saa ofte fra konservativ Side brugte Karakteristik: blaaojet Optimisme.

For Svarene paa de Spørgsmaal, jeg her har stillet: Hvilken Rangklasse vi er i, militært set, og hvilke Opgaver vi i Øjeblikket, med den Udgift vi nu har paa disse Omraader, er i Stand til at opfylde, foreligger saa tydeligt, at det konservative Parti i alt Fald ikke ønsker dem tydeligere. Og Ansvaret — det falder jo med hele sin Tyngde først og fremmest paa det konservative Parti.

Nu mener jeg slet ikke, Ansvaret er saa forfærdelig stort; for jeg mener, at selve